

БАТЬКІВЩИНА

РІК ВИД. III.

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК
РІМІНИ + НЕДІЛЯ, 26. III. 1947 р. + ІТАЛІЯ

ЧИСЛО 11(73)

БОЛЬШЕВИЗМ І ДЕМОКРАТІЯ

Існує визначення большевизму, як марксизму в дії й на практиці. Таке визначення не зовсім точне й не розкриває суті даного явища. Большевики дійсно є марксистами, але вони інтерпретують його, "розвивають і удосконалюють" по-своєму й дуже часто досить вільно. Керівним принципом для большевизму є, як відомо, теза: "Марксизм - не догма, а керівництво до дії". У своїх діях большевики не вагаються відступити від окремих положень марксизму й не зупиняються перед тим, щоб "замінити деякі його положення й висновки, які вже стали застарілими, новими положеннями й висновками, відповідними до нових історичних обставин."

Як методологічний принцип, такий творчий, а не догматичний, підхід до певної теорії і вчення не викликає заперечення й тут можна дещо повчитись. Але большевицька теорія і практика, не будучи догматичною формально, є догматичною по суті. Марксизм для большевиків не є догмою, і вони в багатьох пунктах являються його запереченням. Але ленінізм-сталінізм є для них догмою і "генеральна лінія партії" скерована на додержання чистоти цієї догми та безкомпромисове її здійснення. І в цьому вся небезпека та всі ті катастрофічні наслідки дій большевицьких фанатиків комуністичної догми. "Комунізм - це не середній розвитку й удосконалення життя; це уростає самоціль, до якій життя має підпорядкуватися без реми. І горе тому, хто зважиться думати, відчувати, бажати, а тим більше діяти всупереч тій самоцільі" /М. Спіборський "Націократія"/. Здійснення "сталінського соціалізму" в тій формі і з тими наслідками, що ми їх маємо в СРСР, можливе було лише в системі абсолютної диктатури, де виключений усякий відкритий спротив і всяка опозиція, навіть марксистська. І саме тут міститься головний пункт розходжень між большевицькими марксистами й західно-європейськими прихильниками Маркса. Відхід від Маркса в питанні державно-політичного устрою большевики не приховують і коментують його таким способом:

"До другої російської революції /лютий 1917/ марксизм всіх країн виходив з того, що парламентарна демократична республіка є найбільш доцільною формою політичної організації суспільства в період переходу від капіталізму до соціалізму. Правда, в 70-их роках Маркс указував, що не парламентарна республіка, а політична організація, типу Паризької комуні, є найбільш доцільною формою диктатури пролетаріату. Але, на жаль, ця вказівка Маркса не дістала більшого розвитку в працях Маркса і була забута. Крім того, авторитетна заява Енгельса в його критиці проекту Ерфуртської програми в 1891 році про те, що "демократична республіка... є специфічною формою для диктатури пролетаріату" не залишила сумнію, що марксисты продовжують зважати демократичну республіку політичною формою для диктатури пролетаріату. Це положення Енгельса стало потім керівним початком для всіх марксистів, в тому числі і для Леніна.

Проте, російська революція 1905 року висунула нову форму політичної організації суспільства, - совети робітничих і селянських депутатів. На підставі вивчення досвіду двох революцій в Росії, Ленін, виходячи з теорії марксизму, прийшов до висновку, що найкращою політичною формою диктатури пролетаріату є не парламентарна демократична республіка, але республіка советів. На цей підставі Ленін у березні 1917 року, в період переходу від буржуазної революції до соціалістичної, висунув гасло організації республіки советів, як кращу політичну форму диктатури пролетаріату.

Опортуністи всіх країн стали чіплятися за парламентарну республіку, обвинувачуючи Леніна в відході від марксизму, в зруйнуванні демократії. Але справжнім марксистом, що оволодів теорією марксизму, був, звичайно, Ленін, а не опортуністи, бо Ленін двигав марксистську теорію вперед, збагачуючи її новим досвідом, а опортуністи тягнули її назад, перетворюючи одне з її положень в догму." /Короткий курс ВКП-б-/.

Справа, звичайно, не в опортунізмі західно-європейських марксистів, а в тому, що большевизм це вже не марксизм, але ленінізм і що те нове, чим "збагатили" людство большевики, - це ці державно-політична система абсолютної диктатури й терористичного тоталізму. В цьому їх суть.

У своїй ідеальній теоретичній формі система влади рад робітничих і селянських депутатів мала б означати владу народу, під гегемонією пролетаріату. Це був би, дій-

сно, новий тип демократії, про яку так багато говориться в большевицькій пропаганді. Але і в теорії, і в практиці большевики відійшли від принципу народовладдя. Більше того, - советська система не є навіть і "диктатурою пролетаріату" - совети слугують "приводами", через які партія здійснює свою диктатуру:

"Ніяке важливе політичне або організаційне питання не розв'язується у нас нашими советами та іншими масовими організаціями, без керівних указівок партії. В цьому розумінні можна б було сказати, що диктатура пролетаріату є, по суті, "диктатура його партії, як основної керівної сили пролетаріату" /Сталін/. "Авангард здійснює диктатуру пролетаріату" - така ленінська формула.

Отже, диктатура партії утотожнюється з "володою пролетаріату". Партія монополізує "пролетарську ідеологію" і "оборону інтересів пролетаріату", від його імені діє та цим "забезпечує його єдність".

"Єдність пролетаріату в епоху соціальної революції може бути здійснена тільки крайньою революційною партією марксизму, тільки безпощадною боротьбою проти всіх інших партій" /Ленін/.

Антидемократична й антинародна суть большевизму, як бачимо, виявляється навіть у теорії, не говорячи вже про практику. В Радянському Союзі існує по суті диктатура партійної комуністичної кліки, яка розглядає свою державу, як "базу для розгортання революції у всьому світі" для поширення комуністичної диктатури. Передумовою для перемоги ідеї комунізму большевизм уважає знищення "буржуазної демократії". З цієї метою в 1919 році Ленін створив III Комуністичний Інтернаціонал. З цього приводу в свідомості советських громадян, короткою курсі ВКП/б/, читаємо:

"Керував конгресом Ленін: В доповіді про буржуазну демократію і диктатуру пролетаріату Ленін показав значення радянської влади, як дійсної демократії для трудящих. Конгрес прийняв маніфест до міжнародного пролетаріату, в якому закликав до рішучої боротьби за пролетарську диктатуру, за перемогу советів у всіх країнах".

Так позиція по відношенні до "буржуазної демократії" залишається незмінною й по сьогодні. В брошурі, виданій 1945 року, в зв'язку з виборами до Верховної Ради СРСР, читаємо:

"демократія в капіталістичному суспільстві є форма класового панування буржуазії над пролетаріатом та іншими шарами трудящих". "Буржуазна демократія - прихована, замаскована форма диктатури буржуазії".

Критикуючи "буржуазну демократію", як замасковану форму диктатури буржуазії, большевики свою незамасковану диктатуру називають "демократією вищого типу, найпередовішою й найбільш послідовною демократією в світі. Бо це, мовляв, демократія для трудящих. Вільність слова і преси декларується, мовляв, і в буржуазно-демократичних країнах, але там справа обмежується формальним оголошенням вільності слова, преси, без забезпечення трудящим фактичної можливості користуватися цими вільностями.

А в Радянському Союзі?... Яке це було б велике щастя для трудящих СРСР, коли б вони отримали також таку вільність, без "забезпечення" їх засобами друку, тоді... Можна з певністю сказати, що засоби дуже швидко знайшлися б. Але, на жаль, "соціалістична демократія характерується дійсною вільністю слова, преси, зборів, демонстрацій". - Трудящим СРСР надаються всі засоби, починаючи від друкарень і кінчаючи радіом, щоб вони мали фактичну можливість користуватися цими вільностями. І вони від того такі наслідки й раді, що воліють радше мовчати. Навіть тоді, коли гинули мільйони з голоду, - мовчали.

Ось за таку "вільність слова" дають тепер большевики і в зайнятих ними країнах і обурюються, що ще досі "вільність преси в капіталістичних державах є вільністю вести... протибольшевицьку пропаганду та робити наклепи на діячів робітничої класи, на країну північного соціалізму".

Така є суть радянської демократії в її теорії й на практиці.

ХВАЛІМ ГОСПОДА

МІСЯЧНИЙ ДОДАТОК ТИЖНЕВИКА «БАТЬКІВЩИНА»

РІК II.

БЕРЕЗЕНЬ 1947р.

ч. 3 (13)

О.С. КОРАБЕЛЬ ХРИСТА І СУЧАСНИЙ БУРЕВІЙ

Добігає вже дві тисячі літ, як Христова Церква, немов той корабель на розбурханому морі, веде людей дорогою правди до вічного спасіння. Хоч вороги запряглися її знищити, Вона залишилась непорушною твердинею Божої Правди. Зопсутий світ уживав хитрих, підступних і лукавих обманів проти Католицької Церкви, однак Вона розвивала хвічкі обману й неправди Божими Пrawdami. Численні єрсі насильно перекручували Божу Науку, але Церква зберегла об'явлену Божу Правду шнотом. Хоч схизми заповідали Христовому Стадо-ві загиніти, то Католицька Церква залишилась цілою з усіма скарбами святої Віри. Вогнем і мечем нищили численні володарі й народи все, що Христове, й хотіли завдати смертельний удар Христовій Церкві, та Вона виликувалась з тих ран, бо Сам Христос заповнив її, що "пекельні ворота не переможуть її".

Ще не так давно Католицька Церква мусіла захищати Христове стадо перед палючим расизмом, який з особливим ненавистю борювався її, але Вона видержала всі удари й вишла з цього буревію переможно. Як гарно здійснилися Христові слова: "...пекельні ворота не переможуть її".

З тов глибокою вірою, що Божа Правда переможе зло, Христовий Намісник боронить і в сьогоднішніх часах людство перед палючим буревієм тоталітарного комунізму, який вживає всіх засобів, а навіть фізичного насильства, щоб розбити Христовий корабель. Та даремні зусилля ворогів Церкви. Божа Правда мусить перемогти!

Комуністична пропаганда залує весь світ поголо-

ками, наче б Українська Католицька церква в Західній Україні добровільно перейшла на московське /комуністичне/ православ'я. Але історична правда говорить що інше: Комуністична влада вчонала найогидніший акт насильства над Українською Католицькою Церквою, арештує законних архипастирів і священників, терором перетягаючи українців-католиків на московське православ'я.

Хоч московський патріарх може виказати ймена деяких відступників, що хотіли "з'єдинитися" з Москвою, то це ніколи не закряє правди, що українські католицькі священники запро-тестували проти такого насильства. Вони зійшлись у Львові в церкві Св.Юра й осудили акцію відступників, як таку, що є незгідна з церковною традицією та противиться правді, яку проголосив Ісус Христос: "...щоб усі були одно".

Московський патріарх з усіма іншими нез'єдиненими церквами хоче затерти історичний факт про першество Христового Намісника різними видуманими закидами, але він не зумів закряти історичної правди, що ціла Східна Церква упродовж століть визнавала Папу Римського верховним Патріархом Вселенської Церкви. Навіть сама російська православна церква у своїх Богослужбах почитає Сильвестра, Гіполіта, Льва, Григорія-Двоєслова, Климента, що були у свій час Головами Католицької церкви, і в похвальних стихирах називає їх святыми. Якщо нез'єдинені церкви вірають у Христа, то повинні прийняти Його науку в цілості. А Христос казав: "...щоб усі були одно". То ж нехай Христова Єдність залує в усіх серцях.
/Ковчег - 1946/

О.А.Б. БЛАГОВІЩЕННЯ ПРЕСВ. Д. МАРІЇ

Святе Передання вказує на день 25. березня, як день, у якому з'євилася Божа обітниця - зіслання Спасителя. Більше як чотири тисячі літ прожили наслідники Адама серед злиднів і недолі гріхів, вичікуючи приходу Спасителя. І саме з празником Благовіщення вийшла ця година спасіння. Боже Слово, друга Особа Божа стала тілом в лоні Пречистої Діви.

До часу своєї повнолітності Пречиста Діва Марія проживала в Єрусалимському храмі. Там, ставши повнолітною, об'явила священникам, що вона зробила обіт залишитися на все дівоцтво. Щоб заховати цей обіт під видом подружжя, її обручено праведному Йосифові, 80-літньому старцеві. Тоді Пречиста Діва залишила Єрусалим і перенеслась до Назарету, в дім Св. Йосифа. Там, у шостий місяць по зачатті Св. Івана Хрестителя, збогій у земській добрі, зате багатій у чесноті Діви Марії з'явився архангел Гавриїл і поздоровив її словами: "Радуйся, Благодатна, Господь з Тобою! Благословенна Ти між жонами" /Лк. I 28/. Коли Марія почула такі слова, перелякалась, але Архангел її успокоїв: "Не бійся, Маріє, Ти бо знайшла ласку в Богові" /Лк. I 30/. Не бійся помики, не бійся обману. Я післанець Бога. О, коли б Ти знала, як дуже подобалась Богові Твоя покора, яке вивіщення Тебе чекає, тоді Ти вважала б Себе негідною. Ти, Маріє, знайшла те, чого Ти шукала, чого ніхто перед Тобю не знайшов; Ти знайшла повноту Божих Ласк і Дарів, мир із Богом і людьми, перемогу смерті, обнову життя. Ось, ця ласка. А знаком, що це дійсно так є, хай Тобі це

послужить: **Ось зачне у лоні і породить Сина й назвеє Його ім'ям Ісус.** Він буде великий і Сином Вишнього назвеєся, і дасть Йому Господь Бога Престіж Давида, Вітця Його, й царувати над домою Якова до віки та й царство Його кінця не буде". /Лк. I 34/. Тоді Марія вказала Архангелові на свій обіт досмертного дівоцтва, і, як мудра й розважна, спитала про спосіб здійснення того благовіщення. "Як же це станеться, коли я мужа не знаю" /Лк. I. 34/. Ангел відповів, що це станеться силою й діланням Святого Духа, так, що Вона буде дівственною Божою Матір'ю. "Дух Святий найде на Тебе, й сила Всевишнього окреже Тебе; тим то й Святе, що народиться, назветься Син Божий. І ось, Ємисавета, Твоя родичка, й вона зачала сина в старості своїй, що зветься непідною. Бо в Бога нема неможливого жодного слова." /Лк. I 35-37/.

Почувши це, Марія покірно передала себе Божій Волі: "Я раба Господня, нехай буде мені по Твоєму слову". /Лк. I. 38/. Це була відповідь Пречистої Діви Божому післанцеві, і в цій хвилині, як говорить Св. Іван Євангелист, "...Слово стало тілом і замешало поміж нами" /Ів. I 14/, Син Божий прийняв в лоні Пречистої Діви Марії людське тіло й душу, а Вона стала від цієї хвилини Матір'ю Сина Божого. І саме на пам'ятку цієї радісної події установлений празник Благовіщення Пречистої Діви Марії, який, за новим стилем календарного числення, припадає на день 25 березня, а за старим - 7 квітня.

А.С. ОБОРОНЦІ ПОКРИВАЖЕНИХ

Хоча три і пів століття прислонили нам образ великих подвижців і змагань за Св. Єдність, то Енцикліка Св. Отця Папи Пія XII, видана з нагоди 350-літньої річниці Берестейської Унії, відновлює нам впрекрасний образ з'єдинення, розпавший не красками, але трудами, кров'ю й мученичою смертю багатьох подвижників.

У грудні 1945 року Христовий Намісник видав Енцикліку /послання до цілого католицького світу/, під назвою "Східні церкви", й присвятив її цій річниці. Радо привітали цю Енцикліку католики Візантійсько-Слов'янського Обряду, а особливо українці-католики, бо вони відчували тепло батьківського серця Святого Отця, який в так важкий час для нашої церкви й народу не забув про нас. Енцикліка пригадує нам піонерів святої єдності, які триста п'ядесят років тому жили, працювали і вмирали за Христову ідею, "щоб усі були одно".

Ці 350-літні роковини нагадують нам тодішнього папу Климента VIII, який так само турбувався долею нашої Церкви й вірних, як теперішній Святий Отець Пія XII.

Коли делегати-єпископи Іпатій Потій і Кирило Терлецький прийшли до Риму, то папа Климент VIII сказав до них: "Я не хочу падувати над вами, тільки хочу взяти на себе ваші тягари". Ці слова він потвердив ділами, забезпечуючи нашій Церкві Східній обряд, звичаї та привілеї. Так само з-

лотими буквами записане історія й теперішнього Христового Намісника Пія XII, який в Енцикліці, виданій 1944 року з нагоди 1500-ліття смерті Св. Кирила, Александрівського патріарха, каже: "Нехай знають і розважать усі, - чи вони роджені в Католицькій Церкві, чи то спішає на крилах бажань до неї, - нехай всі будуть переконані й певні, що ніколи не будуть змучені міняти свої законні обряди і старинні установи, котрі бережуться з однаковим пошаном й почитанням, бо вони прикрашають нашу спільну Матір - Церкву - царський різноморідність." Ця батьківська любов Святого Отця не обмежувалась до нашої церкви на рідних землях, але огортала таж усіх греко-католиків, що жили на західній півкулі. Щоб зає печити нашій Церкві духовний провід, Святий Отець збільшив церковну ієрархію. Перед світовою війною тільки в нашому обряді було 17 єпископів. Це вказує, що Святий Отець бажав, щоб наш обряд розвивався.

Гідне уваги є те, що папи оборонили права нашої Церкви й вірних. Вже від самих початків свого існування наша Церква мусіла йти хресною дорогою слідами свого Спасителя. Проти неї виступав царгородський патріарх, а несовісні противники звивали наклепів, щоб тільки знищити Боже діло. Дуже часто вороги допускалися насильства й заповідали криваву Греко-Католицькій Церкві і її вірним, і тоді сильні цього світу були глухі на терпіння покриважених. Коштом нашої Цер-

Продовження з стр.2./
"учини прийняти на світ нового громадянина України, яка з магадасю з краду будучність
акраз для нього" /"Зона не забуду"/, тощо.

Знаючи добру творчу фантазію Бен Д.Б., можна від нього було сподіватись більш розроблених вступів до кожної новелі. Слабо закреслений тут і деякі характеристики /нпр., Василь Т. або Кость А./ . В самій тематиці знаходимо повторення, як ось у "Дівчина з чорними очима" й "Провокаторка".

Непримириме ставлення Михаса до ворога, хай він молодому й талановитому авторові на шляху його майбутньої і в особі коханці дівчини /"Дівчина з чорними очима"/, глибок-творчості.

2. Зов. РОМАН

Перешукали хату. Не знайшли нічого. Один виліз на вишку, інші залишилися у хаті, щоб, бува, хто не втік.
"Все хтось наслав," думав я, й ця думка не давала мені спокою. "Знайде, чи не знайде..." ці два питання мучили мене і викликали червоні рум'яні на обличчя, зимний піт на чоло. Я не боявся за себе. Я ні не з цього району. Сьогодні приїхав до брата в гостину. З вигляду я це дитина, хоч 17 років уже минуло. Та що буде з братом? Може, не знайдуть. Стукнула драбина, стукнуло серце в моїх грудях. Відкрились двері. З виразом тріумфу на рабому обличчі звійшов енкаведист. Я зблід...

- Вот, сволоч, думав, що заховав? Передо мною же ніхто нічого не заховав. - Розв'язав торбину, і в руках його блиснула пістоля. - Хороша зброя. Где достал? - звернувся до брата.

цей мовчав...
- І патрони єсть. На нас готовів, нет?
Мовчанка.
- Собирайся, патом скажеш...
Спокойно підійшов до переляканої жінки. Взяв на руки донечку й довго, довго цілував. До мене ледви чутино при прощанні сказав:
- Славу, пімсти...
- Скоріш! Поцо пращався? Скажеш правду і зараз вернешся. Все досить... - наглив рабий.

Вийняв. Від порога Роман ще глянув на жінку й дитину. Вона дріботала йому вслід і просила:
- Татя, декай! Ірця піде з тобою...
Я зором послав йому відповідь:
- Пімшу, Романе, напевно пімшу.

Не вернувся. Я знав, що так буде. І, чим більше днів пропадало в минувшині, тим сильніше відчував в своїй душі слова брата: "Славу, пімсти!" "Пімшу!" Цю відповідь давав я кожного дня, кожної години.

"Війна!" - пронеслось на стрільних гармат понав світом - Війна, нова війна, нові надії... Може, вернетесь, - думалося, - адже багато вже вернулось. Турми розбили такі наші. Може, завтра, певно завтра... А дні бігли в очікуванні.

Пройшов так рік, і другий добігав кінця. Погасла надія. Не вернетесь... А з глибини моєї душі безустанно чув я голос: "Славу, пімсти!" Я запалав бажанням пімсти над червоними. Не лише за брата, а за всіх, що ввали їх жертвами.

Ідемо на фронт. Все близько. Ще ліс, і босва лінія. Зайняли становища. Я вже на стійці. Куд дикої роки закривав мене перед очима ворога. Могу вільно рухатись, то ж беруся

ка жертвенність Галки, показана водночас із палким матеріалізмом /"Одна з багатьох"/, рішучість і сміливість у поведінці Романа з дівчиною /"Білка"/, дають багато позитивного й виховного. Ми за здорову мораль у взаємовідносинах молодих українських людей. Це мусить бути і це вічно живе й цікава та шляхотна тема. Але й проти нездорового еротизму взагалі, а в табірних умовах зокрема. Від популяризації цього авторіві треба рішуче відмовитись. Не час і не місце!

Сподіємось, що кілька цих одів принесуть користь чистити криса. Ще протираю сочку далековида, протираю кілька галузок у корчі, щоб краще бачити. Обережно кладу криса між росяхи рожі; вигідно й цільно буде...

Передо мною ворог, всього триста метрів. Прикладаю далековида до очей. Він притягнув мені ворожу лінію під самим оком. Залізничий шлях, насип, за ним ворог. Рейки стирчать позривані гранатами, пороги звисають то в цю, то в другу сторону. Веду сочком по лінії обстрілу мого криса. Враз зупиняюся. Щось ворухнеться. З-за насипу піднісється могом, бачу вже очі, ніс, уста. Худе, жовте обличчя притемнило сльозний заріст. Оглянувся дозаду і сховався.

Мені причулася приглушений голос. І знову на перехресті поділки далековида полом і очі, застрашені й нерішучі. Якийсь голос підніптує мені: "Маєш нагоду пімститися. Чому не стріляти?"

Так, зараз... Поволі натискаю на язичок. Все точка першого опору, це секунда й пімшу... Все одне, на кім... А, може, це недобре? Може, він... Ні, ні! Пімшу. Чому рука дрижить?.. Що сталося зо мною? Чи я оплю? Ні, це перемучення, сильне зворушення. Замикаю очі, щоб відпочити. Дивляюся знову вперед. Нема нікого. А, може, це був дривид? Ні, знову піднісється з-над насипу. Певно, не знає, що я йому готув. Навіть не дивиться в мій бік.

Все його чоло на перехресті поділок. Не буде мучитись... Знову рука дрижить, серце вдаряє голосніше, скорше, сильніше. Напружую м'язи, успокоюю нерви, тисну...
Гук. Симонький дим заслонив мені вид, і запах пороку подразнив ніздря. Заколывалася галузка дикої рожі...
Чи я його вбив? Чи я пімстив?...
Ні, не вбив, ось знову підводить голову, підносить руку й непомітно дає якийсь знак. Що це? Ах, так, він живає, щоб не стріляти...

Вперед! Наступ! - пронеслось тихо...
Летять огні, смертні огні, громами гармат дрижить земля. Ми в наступі.
Пень, другий, один скок, приліг, це один скок, і к під насипом. Між нами метр насипної землі... Гранати...
Рука дрижить, не можу відкрутити. Що це зо мною? Та ж не перна... Все тепло в руку... Вона червона... Друга граната - і це саме... Третя - вже розкрутив. Тягну шнурок...
А що це?.. Хтось скочив біля мене з того боку, з-за насипу. Це ж большевик! Червона зірка на шапці, в руках фінка. Дрож пройшла тілом... Буде кінець...
- Славу!
- Роман! Це ти?... Я вже пізнав...
Він піддержує мене, а кров пливе йому на руку...
А мені темно....

ЩО НОВОГО В СВІТІ

ОГЛЯД ПОДІЙ

Московська конференція.

По великих вступних нарадах та взаємних побажаннях, остаточно почала давно заповіджена конференція в Москві. В перший день конферування, на проєкт Бевіна, Молотов перебрал президентство конференції. На диво, того ж дня міністри одного о - с я о рїаліа, - такого же не було на ніякій догенеральній конференції, - що засідання будуть відбуватися двічі щенно, як не передбачили у своєму плані заступники міністрів закордонних справ.

На другому засіданні Молотов додав ще проєкт, щоб, крім справ Німеччини й Австрії, долучити до порядку нарад справ Китаю. Маршал погодився на цей проєкт, ставляючи тільки умову, щоб на наради був допущений китайський міністр закордонних справ.

На одному з дальших засідань Молотов виступив проти англо-саських метод віднаціфкування західних полос Німеччини, а головне британської. В своїх закидах Молотов твердив, що Велика Британія у своїй полосі не провела демобілізації німецької армії; британська окупаційна влада віднаціфкування розумів, за словами Молотова, виключно як ідеологічну акцію, тоді,

як - згідно з потсдамським договором - ця акція повинна простататися й на господарське життя.

Бевін, замість боронити британське становище й відповідати на обвинувачення, сам почав атакувати Молотова питаннями: 1. Скільки полонених німців перебуває в СРСР і яка доля очікує їх? 2. Скільки промислових заводень працює в совітській полосі Німеччини для СРСР і які кількості зброї вони виробляють? 3. Чи СРСР задумує додержати постанови потсдамської конференції відносно господарської єдності Німеччини? Бевін зазначив, що він аж тоді відповість на свої питання. При цьому Бевін додав, що в британській полосі демобілізовано всіх німецьких воєнків, а тільки незначні кількості подронених в робочих одностроях працюють над розмінюванням ниль.

Міністр Маршал вповни погодився з міркуваннями Бевіна і заявив, що АКР повинна видати спільний закон віднаціфкування для всіх чотирьох полос Німеччини.

Міністр Бідо ствердив рівнож, що Німеччина не звільнена від гітлерівського духа, і, підтримуючи жесек Бевіна, задавав видання закону про усунення всіх промислових картелів та проведення земельної реформи. На його думку, такі заходи в великій мірі прискіплять б демократизації Німеччини. Бідо

станув на становищі, що теж і предстанництва інших зацікавлених держар повинні взяти участь на нарадах. Та пропозиція викликала дискусію на нарадах заступників міністрів закордонних справ, при чому делегати СРСР домагалися допущення до нарад представника Альбанії. Ця спротивилася делегати ІДПА і Великої Британії, але остаточно совітський проєкт був прийнятий.

Молотов, відповідаючи на питання Бевіна, заявив, що СРСР готовий подати дані про німецьких полонених, що перебувають на його території, але під умовою, що це саме зроблять інші держави. При цьому Молотов едементував вистки про існування вієськових організацій, яких членами мали б бути німецькі полонени і заперечив твердженнямаче б СРСР серед полонених вів набір до вієська. В дальших своїх міркуваннях Молотов заявив, що СРСР може погодитися на збільшення німецького промислу, а водночас висловив жаль з цього приводу, що в торгівлі з промисли західних полос знайдено затруннення багато визначних націстів.

Відоповідаючи на це, Бевін подав кілька призивів визначних націстів, які займать високі становища в промисли совітської полоси. При цьому Бевін звернувся до Молотова з увагом, щоб цей на будуче таких справ не обговорював прикладно, бо в першу чергу він сам эле на тому виходить.

Сторона: 4

Щоб задовольнити Молотова в його вимогах та щоб одержати від нього повні відповіді на питання Бевіна, міністри західних великодержав подали цифри про полонених. І так, Америка держить в полоні загально 30 976 осіб, Франція - 631 483, а Велика Британія, поза межами Німеччини, - 435 295, з того місячно звільняє по 17 500, а від 1.7. 1947 буде звільняти по 20 000. Про 80 000 полонених в Бритійській полоні Німеччини Бевін тим разом не згадав.

До забезпечення миру.

В останню годину президент ЗДПА, Труман, вголосив дві промови, в першій з яких, торкаючись проблем закордонної політики держави, він заявив, що питання миру, воли та світової торгівлі - неподільні. Деякі американці твердят, що закордонну політику повинні підтримувати демократи й республіканці, а не підтримка не є необхідністю в господарській політиці. На думку президента, таке твердження не виходить з одної критики. ЗДПА стоять тепер, як і в 1920 році перед вибором остаточного напрямку у закордонній політиці. Як наймогутніша держава світу, ЗДПА можуть причинитися до розвитку торгівлі в цілому світі, або довести до економічної війни. Щоб таку війну поминути, прези-

дент запропонував створення міжнародної інституції, яка займалася б справами світової торгівлі. Президент звернувся з закликом зменшити всі торгівельні обмеження. Якщо ЗДПА будуть іти по шляху, по якому йшли досі, а за їх прикладом підуть і інші держави, то в світі запанує мир і добробут.

Наприкінці промови президент рішуче заявив, що можливість відродження ізоляціоністичної політики ЗДПА, так у політичному житті, як і господарському, не існує.

Перша промова, поза малими коментарями, не знайшла більшого відгуку. Зате друга, вголослена перед обома американськими палатами, набрала небувалого розголосу. Промову попередили конференції президента з провідниками Республіканської й Демократичної Партії. В основу промови Труман поставив домагання признати поміч для Греції й Туреччини, у висоті 400 мільйонів доларів, з яких 250 мільйонів мала б одержати Греція, а решту Туреччина.

Президент звернувся до обох палат за згодою на вислання військових і цивільних місій, які мали б помагати при розбудові двох названих держав. Ці держави, як зазначив промовець, самі звернулися до ЗДПА з проханням про уділення того роду помочи.

Спонукою своєї промови Труман називав сьогоднішню важку світову ситуацію з якої світ єдиний вихід бачить крізь поміч ЗДПА.

Велика Британія, - від Труман, - змушена відтягнути з різних частин світу. ЗДПА не можуть допустити до цього, щоб у цих місцях витворювалася порожнява, і тому будуть змушені їх перебрати. Ситуація в світі, - на думку Трумана, - не є чимсь постійним і, мимомо заключених договорів, може змінитися дуже скоро. Також не можна числити, що теперішній світовий порядок ненарушимий. Греція зважає помочи і, якщо їй не дасться її то вона може втратити самостійність і покласти в неволю горстки озброєних і на все рішених людей.

Становиме Туреччина у великій мірі узаалежене від розв'язку випадків у Греції. Можна спокійно сказати, - говорив президент, - що у випадку занепаду грецької самостійності ситуація в Туреччині нічим не буде різнитися від теперішньої ситуації в Греції. ЗДПА до цього допустити не можуть. Зараз по закінченні війни Туреччина просила помочи для розбудови промислу і модернізації країни і цю допомогу може дати тільки ЗДПА.

З ЖИТТЯ В ТАБОРІ

"Хазяйка гостиниці" - прем'єра Таборового Театру.

Остаточно, по довгій перерві, що була спричинена технічними труднощами, дня 9.3.47. актори Таборового Театру виставили свою вдалу прем'єру "Хазяйка гостиниці" Карла Гольдони.

П'єса була виставлена вперше в Венеції, 1753 року, як один із перших італійських творів доби просвіщення, з писаним текстом, у протилежність до дотогочасних комедій ремісників, т.зв. "Комедіє дель арте", де такий текст був відсутній.

В прем'єрі п'єси, в перекладі пана Ваврика, а в постановці режисера пана Столярчука, безперечно, найкращим яком був пан Француженко, в ролі героїні твору - Мірандоліни. Актор не тільки що знову вдало наслідував жінку, але й цілком добре висвітлив гладчезві характер хазяйки гостиниці відносної доби.

Пан Столярчук, у ролі маркиза ді Фермінополі, помімо цього, що в перших відслухах п'єси знову віддав характер образу, в шостій не вдержав у ньому. Введені ним імпровізації та звороти, неналіпані в тексті, часто не виправдані потреб. Тут підкреслити б, що саме автор п'єси, Гольдони, вів боротьбу проти імпровізації та впровадження додатків, т.зв. "лаці".

Пан Гриньк, у ролі кабалера ді Ріпафратта, помімо намагав вжитися в свою роль, робив враження побутового актора аматорського сільського драм-гуртка. При цьому слід зауважити, що переклад його титулу на "кавалір" не надто вдалий. Мають таки краде було б захистити оригінальну назву "кабалеро".

Для гри пана Маркевича, в ролі графа д'Альбафюрітта, немає жодних особливих завваг, хоч варто б замітити, щоб до його двобор з кабалером впровадити більше життя.

Пан Мамаліяга, в ролі фабриціо, слуги в гостиниці, повинен вжити більше життя у свою гру і старатись бути на кону не тільки актором, але й цією особою, якої роль йому приділена. Актор має нагоду навчитись цьому в свого партнера, пана Шпарі, в ролі камердинера, який, крім чудового переживання своєї ролі, показав нам правдивий внутрішній комізм.

Панам Гайовському й Микучеві, в ролях комедіанток, слід би звернути увагу на голосове виконня. Їхні голоси були вже надто хрипливо-пискливі.

Музичні й сольові точки були виконані під керівництвом пп. Домашівця й Пасіки.

Строї з робітні п.ельника, хоч не були вдержані в стилі XVIII. ст., все ж були виконані старанно.

Відносно декораций, виконаних малярською спілкою "Беселка", під керівництвом п.попк. Сосідка, слід сказати, що вони, хоч пристосовані до потреб і духа п'єси, своїм оформленням залишали дещо до побажання.

Назагал, виставлення п'єси, мимомо недоліків - природних у всьому, - осягнуло свою ціль: з однієї сторони дало доказ праці таборового театрального ансамблю, а з другої дало розвагу таборівій публіці.

Д.Ш.

ШЕВЧЕНКІВСЬКА АКАДЕМІЯ.

Шевченківські роковини наш табір відзначив рядом льокальних святкувань по частинах і Академією, влаштованою в залі Таборового Театру, дня 11.3.1947.р.

Програму Академії складалися: реферат, декламація, муз.ані й хоріві виступи.

Діттом реферату, що його прочитав проф. В.Д. були слова віомого українського письменника Євгена "алянкі": не поет, бо це до його мало, не трибун, бо це лиш рупор мас і понайменше кобзар Тарас, він - чим почалось і запалало...

... І дійсно - він прелегент, - не поет, як звикли говорити про нього москалі, і не трибун, як це роблять з його большеви. І теж не кобзар, як твердили, на жаль, чимі провінціональні просвітанці... Він, наравду, це, чим почалось і запалало, а його слідами йшли на заслання, на смерть ті, що не хотіли бути грязью Москви й сміттям Варша-

ви... Вони йшли під нагамем Валуєва і його модерного наслідника Сталіна... Шевченко - пророк... Ще 103 роки тому він добре змалював миролюбиву - на словах - політику большевників:

"Той мудрує, той руйнує,
Той несить око -
За край світу зазирає,
Чи нема країни,
Щоб загарать і з собою
Взяць у домовину..."

Не забув Тарас згадати і про тина совітського сек-

сота, що "Як кішечка підкрадеться,
Вижде нехасливий
У тебе час, та й запустить
Пазури в печінку, -
І не благай, не вимолить
Ні діти, ні жінка..."

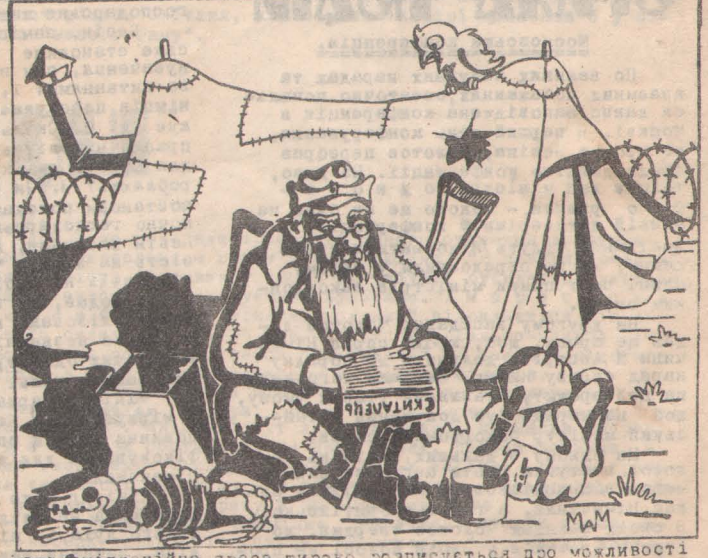
"... Ми втратили все, нам залишилося одне життя,
але нам його довіряє Україна, кругоберегий Дніпро й Дністер,
а все це об'єднав Дух Тараса. І ми це життя будемо зберігати
з віром, що

"Не вмирає душа наша
Не вмирає воля
Й несить її не воєре
На дні моря поля,
Не скує душі живої
І слова живого..."

Реферат скінчився. Слідувала дальша частина програми, якої зміст виповняли декламації "43-ій Псалом Давида", "І бували війни" та виступи мандолинової оркестри й хору "Б". Дуже неприємно вражала око велика кількість порожніх місць на залі в час Академії. Можна було набути враження, що в нас публіка цікавиться тільки цирковими подисамми. Д.-Т.

В КРИВОМУ ДЗЕРКАЛІ

"Дічу в таборі дні і ночі..."

Наша еміграційна преса широко розписується про можливість виїзду. Ось як представляє собі ті можливості наш рисувник.